

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Jenna Evans Welch | LOVE & GELATO

Copyright © 2016 by Jenna Evans Welch

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02035-9

Džena Evans Velč | **LJUBAV I ITALIJANSKI SLADOLED** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Srđan Jovanović / Igor Stanojević

Dizajn / Prelom

Milica Radojević / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

DŽENA
EVANS
VELČ

LJUBAV &
ITALIJANSKI
SLADOLED

Prevela Radojka Jevtić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

*Za Danijela,
zato što je moja ljubavna priča*

PROLOG

Imali ste i vi loše dane, zar ne? Znete, one kada vam se alarm ne oglasi, kada vam se tost praktično zapali i prekasno se setite da je sva odeća koju posedujete i dalje u veš-mašini, potpuno mokra? Pa onda jurite u školu jer kasnite petnaest minuta *i molite se* da niko ne primeti da vam kosa izgleda kao da ste Frankenštajnova mlada, a čim sednete u klupu, profesor zagrmi: „Kasnimo danas, gospođice Emerson?“, i svi onda pogledaju u vas čudno?

Sigurna sam da ste imali takve dane. Svi smo ih imali. Ali šta je sa stvarno lošim danima? Onima koji su toliko napeti i užasni da zdrobe sve što vam je bitno i onda vam to pljunu u lice?

Dan kada mi je mama rekla za Hauarda spadao je u kategoriju *stvarno loših* dana. Ali on mi je tad bio najmanja briga.

Dve nedelje je već prošlo otkad sam pošla u drugi razred srednje škole, a mama i ja vraćale smo se kući s njenog pregleda. U autu je vladala tišina, osim što se čula reklama na radiju, koju su izvodila dvojica imitatora Arnolda Švarcenegera, i iako je bio vreo dan, noge su mi se ježile. Tog jutra osvojila sam drugo mesto na svom prvom krosu i nisam mogla da verujem koliko to više uopšte nije bilo bitno.

Moja mama je ugasila radio. „Lino, kako si?“ Glas joj je bio miran i, kada sam je pogledala, ponovo su mi zasuzile oči. Toliko je bila bleđa i majušna. Kako nisam primetila koliko je postala *majušna*?

„Ne znam“, rekla sam trudeći se da mi glas ostane ravnomeran. „Kao da sam u šoku.“

Klimnula je glavom i zastala na semaforu. Sunce se trudilo da nas zaslepi, ali ja sam zurila pravo u njega, a oči su mi gorele. *Ovog dana se sve menja*, pomislila sam. *Od današnjeg dana postojaće samo pre i posle danas.*

Mama je pročistila grlo, i kada sam je pogledala, ispravila se kao da ima nešto važno da mi kaže. „Lino, jesam li ti ikada ispričala kada su me čikali da plivam u fontani?“

Naglo sam se okrenula ka njoj. „Šta?“

„Sećaš li se da sam ti pričala da sam provela godinu na studijama u Firenci? Bila sam napolju, fotografisala sa svojim kolegama i toliko je bio vreo dan da sam mislila da ću se istopiti. Imala sam tog jednog druga – Hauarda – i on me je čekao da uskočim u fontanu.“

Imajte na umu da tek što smo čule najgore vesti u životu. *Najgore.*

„Preplašila sam grupu nemačkih turista. Pozirali su da se slikaju, i kad sam ja iskočila iz vode, jedan od njih je izgubio ravnotežu i skoro upao u fontanu sa mnom. Bili su besni pa je Hauard povikao da se davim i skočio za mnom.“

Zurila sam u nju, a ona se okrenula i malo mi se osmehnula.

„Uf... mama? To je zabavno i sve to, ali zašto mi to sada govoriš?“

„Samo sam htela da ti ispričam za Hauarda. On je stvarno bio zabavan.“ Svetlo na semaforu se promenilo i ona je stisla gas.

Šta? – pomislila sam. *Šta, šta, šta?*

Isprva sam pomislila da je priča o fontani mehanizam za nošenje sa situacijom, kao da je mislila da će priča o starom prijatelju moći da nam skrene pažnju s dva granitna bloka koja nam vise nad glavom. *Ne može da se operiše. Neizlečiv.* Ali onda mi je ispričala još jednu priču. I još jednu. Došlo je do toga da sam znala da će opet pomenuti Hauarda već posle tri početne reči njene priče. A onda, kada mi je konačno rekla razlog za sve te priče o Hauardu, pa... recimo da je neznanje blaženstvo.

„Lino, hoću da odeš u Italiju.“

Bila je sredina novembra i ja sam sedela pored njenog bolničkog kreveta s gomilom prastarih časopisa *Kozmo* koje sam maznula iz čekaonice. Provela sam poslednjih deset minuta radeći kviz *Na skali od jedan do prženja: Koliko ste vreli?* Inače, 7/10.

„U Italiju?“ Bila sam malo rasejana. Osoba koja je radila kviz pre mene dobila je 10/10 i pokušavala sam da shvatim kako.

„Mislim, želim da odeš u Italiju i tamo da živiš. Posle.“

To mi je privuklo pažnju. Prvo, još nisam verovala u *posle*. Da, rak je napredovao baš kako su doktori predvideli, ali ni doktori ne znaju sve. Baš tog jutra obeležila sam priču na netu o ženi koja je pobedila rak i popela se na Kilimandžaro. A drugo, *u Italiju?*

„Zašto bih to radila?“, pitala sam je vedro. Bilo je važno da joj udovoljim. Izbegavanje stresa bitno je za oporavak.

„Želim da živiš s Hauardom. Godina koju sam provela u Italiji toliko mi je značila da želim da imaš isto iskustvo.“

Bacila sam pogled na dugme za pozivanje sestre. *Da živim s Hauardom u Italiji?* Da li su joj dali previše morfijuma?

„Lino, pogledaj me“, rekla je najstrožim majčinskim glasom.

„Hauard? Misliš na tipa o kome stalno pričaš?“

„Da. On je najbolji čovek kog sam u životu upoznala. On će te čuvati.“

„Čuvati od čega?“ Pogledala sam je u oči i iznenada se zadihala. Bila je ozbiljna. Ima li papirnih kesa u bolničkim sobama?

Odmahnula je glavom svetlucavih očiju. „Biće... teško. Ne moramo sada o tome da govorimo, ali htela sam da se pobrinem da čuješ moju odluku od mene. Trebaće ti neko. Posle. A mislim da je on najbolja osoba.“

„Mama, to nema nikakvog smisla. Zašto bih išla da živim sa strancem?“ Skočila sam i počela da tražim po fiokama u njenom stočiću. Negde mora da postoji neka papirna kesa.

„Lino, sedi!“

„Ali, mama...“

„Sedi! Bićeš dobro. Preživećeš. Tvoj život će se nastaviti i biće sjajan.“

„Ne“, rekla sam. „Ti ćeš preživeti. Nekada se ljudi oporave.“

„Lino, Huard mi je stvarno sjajan prijatelj. Dopašće ti se.“

„Sumnjam. I ako ti je stvarno dobar prijatelj, zašto nikada ranije nisam čula za njega?“ Odustala sam od traženja kese, sručila se na stolicu i stavila glavu između kolena.

Ona se mučila da se pridigne i onda je ispružila ruku i stavila mi je na leđa. „Naš odnos je bio malo komplikovan, ali on želi da te upozna. I rekao je da bi voleo da ostaneš kod njega. Obećaj mi da ćeš pokušati. Barem na nekoliko meseci.“

Čulo se kucanje na vratima i obe smo podigle pogled i videle sestru u svetloplavoj uniformi. „Samo proveravam“, pevušila je. Ili je ignorisala izraz na mom licu, ili ga nije primetila. Na skali od jedan do napeto, soba je bila otprilike na 100/10.

„Dobro jutro. Upravo sam govorila ćerki da mora ići u Italiju.“

„Italija!“, rekla je sestra i stavila ruke na grudi. „Išla sam tamo na medeni mesec. Italijanski sladoled, Krivi toranj u Pizi, gondole u Veneciji... Biće ti super!“

Mama mi se nasmešila pobeđnički.

„Mama, *ne*. Nema šanse da idem u Italiju.“

„Ali, dušo, prosto moraš da ideš!“, rekla je sestra. „Biće to neponovljivo iskustvo!“

Sestra je na kraju bila u pravu u jednom: morala sam. Ali niko me nije čak ni najmanje upozorio na ono što ću tamo naći.

1.

Kuća se jasno nazirala u daljini, kao svetionik u moru nadgrobnih spomenika. Ali nije moguće da je to *njegova* kuća, zar ne? Verovatno samo pratimo neki italijanski običaj. *Uvek provezite pridošlice kroz groblje. Tako će steći utisak o lokalnoj kulturi.* Da. Sigurno je to.

Kršila sam ruke u krilu, želudac mi se spuštao kako se kuća približavala. Kao da gledam ajkulu kako iskače iz dubina okeana. *Tan-tan-taaaan!* Samo što ovo nije bio film. Ovo je bila stvarnost. I ostalo je samo još jedno skretanje. *Ne paniči! Nije moguće da je to to. Mama te ne bi poslala da živiš na groblju. Upozorila bi te. Ona bi...*

Upalio je migavac i nestalo mi je vazduha. *Samo mi nije rekla.*

„Jesi li dobro?“

Hauard – pretpostavljam da sad treba tako da ga zovem *tata* – gledao me je sa zabrinutim izrazom lica. Verovatno zato što sam upravo zašišala.

„Je li to tvoja...“ Nestalo mi je reči, tako da sam morala pokazati prstom.

„Pa, da.“ Oklevao je na tren, a zatim pokazao na prozor. „Lino, zar nisi znala? Za ovo?“

Ovo nije bilo ni blizu prikladno da opiše ogromno groblje osvetljeno mesečinom. „Baka mi je rekla da ću živeti na zemlji koju poseduju Amerikanci. Rekla mi je i da si ti nadzornik spomenika iz Drugog svetskog rata. Nisam mislila...“ Panika se izlivala iz mene

kao vreo sirup. Takođe, izgleda da nisam mogla završiti nijednu rečenicu. *Diši, Lino. Već si preživela najgore. Možeš i ovo da preživiš.*

Pokazao je na kraj imanja. „Spomenik je ona zgrada tamo. A ostatak imanja su grobovi američkih vojnika koji su tokom rata poginuli u Italiji.“

„Ali ovo nije tvoja kuća, zar ne? Ovde samo radiš?“

Nije mi odgovorio. Umesto toga smo skrenuli na prilaz i osetila sam kako poslednji delići moje nade blede s farovima automobila. Da, to nije bila samo kuća, to je bio *dom*. Crveni geranijumi ovičavali su prilaz, ljuljaška je škripala napred-nazad, kao da je upravo neko ustao s nje. Kad bi se sklonili krstovi na obližnjem travnjaku, bila bi kao i svaka normalna kuća u normalnom kraju. Ali ovo nije bio normalan kraj. I nije izgledalo kao da će ti krstovi igde otići. Ikada.

„Oni vole da imaju nekoga da se brine o svemu u svakom trenutku, pa su napravili ovu kuću šezdesetih.“ Huard je izvadio ključ iz brave, a zatim prstima zalupkao nervozno po volanu. „Stvarno mi je žao, Lino. Mislio sam da znaš. Ne mogu da zamislim šta sada misliš.“

„Ovo je groblje.“ Glas mi je bio kao bljutavi čaj.

Okrenuo se i pogledao me, ali ne baš u oči. „Znam. I poslednje što ti treba jeste podsetnik na sve što si prošla ove godine. Ali mislim da će ti ovo mesto postepeno prirasti za srce. Stvarno je mirno i ima mnogo zanimljive istorije. Tvoja majka ga je obožavala. I nakon skoro sedamnaest godina, koliko živim ovde, ne mogu zamisliti da živim igde drugde.“

U glasu mu se čula nada, ali ja sam se zavalila u sedište dok mi se gomila pitanja javljala u glavi. *Ako ga je toliko obožavala, zašto mi nikada nije pričala o tome? Zašto mi nikada nije ispričala za tebe dok se nije razbolela? I zaboga, zašto je izostavila taj malecni detalj da si mi ti otac?*

Huard je upijao moju tišinu na trenutak, a zatim je otvorio vrata automobila. „Hajde da uđemo. Poneću ti kofer.“

Sa svih svojih 195 centimetara, odšetao je do gepeka i ja sam se nagnula da ga pogledam u retrovizoru. Baka mi je popunila

praznine. *On je tvoj otac; zato je htela da živiš s njim.* Verovatno je trebalo to i sama da shvatim. Samo mi se činilo da bi mi majka barem *pomenula* ko je zaista njen dobri stari drugar Hauard.

Hauard je zatvorio gepek, ja sam se uspravila i počela da pretražujem ranac, da dobijem na vremenu. *Lino, razmisli. Sama si u stranoj zemlji, upravo si otkrila da ti je otac džin, a tvoj novi dom mogao bi da posluži za film o zombi apokalipsi. Uradi nešto.*

Ali šta? Osim da otmem Hauardu ključeve, nisam mogla da se setim nijednog načina da izbegnem ulaženje u tu kuću. Na kraju sam odvezala pojas i pošla za njim do ulaznih vrata.

Unutrašnjost kuće je agresivno normalna – kao da se lokacija mogla nadomestiti uz veliki trud. Hauard je u predsoblju spustio moj kofer, a zatim smo ušli u dnevnu sobu s dve pretrpane stolice i kožnom sofom. Na zidovima je bila gomila starih postera s putovanja, i sve je mirisalo kao da se neko vreme natapalo belim i crnim lukom. Ali na dobar način. Očigledno.

„Dobro došla kući“, rekao je Hauard i upalio svetlo. Preplavio me je novi nalet panike i on se trgao kada je video moj izraz lica. „Mislim, dobro došla u Italiju. Tako mi je drago što si ovde.“

„Huarde?“

„Zdravo, Sonja.“

Visoka žena nalik na gazelu zakoračila je u sobu. Možda je bila nekoliko godina starija od Hauarda, s kožom boje kafe i redovima zlatnih narukvica na svakoj ruci. Prelepa. I još jedno iznenađenje za mene.

„Lino“, rekla je, pažljivo izgovarajući moje ime. „Stigla si. Kako su prošli letovi?“

Premestila sam se s noge na nogu. Hoće li nas neko upoznati? „Prošli su u redu. Poslednji je bio stvarno dug.“

„Baš nam je drago što si ovde.“ Smešila mi se i nastao je napet trenutak tišine.

Na kraju sam ja istupila. „Pa... jesi li ti Hauardova žena?“

Hauard i Sonja su se pogledali i praktično počeli da vrište od smeha.

Lina Emerson, pravi šaljivdžija.

Na kraju se Hauard sabrao. „Lino, ovo je Sonja. Ona je pomoćnica nadzornika groblja. Ona ovde radi duže čak i od mene.“

„Samo nekoliko meseci duže“, rekla je Sonja i obrisala oči. „Kad to Hauard kaže, uvek zvučim kao neki dinosaur. I moja kuća je na imanju, malo bliže spomeniku.“

„Koliko ljudi ovde živi?“

„Samo nas dvoje. Sada troje“, rekao je Hauard.

„I oko četiri hiljade vojnika“, dodala je Sonja kezeći se. Čkiljila je i gledala u Hauarda, a ja sam na vreme bacila pogled da vidim kako on mahnito prstom prelazi preko grla. Neverbalna komunikacija. Strava.

Sonjin osmeh je nestao. „Lino, jesi li gladna? Napravila sam lazanje.“

To je taj miris. „Prilično sam gladna“, priznala sam. Zapravo, pregladnela sam.

„Dobro je. Napravila sam svoj specijalitet. Lazanju i hleb s belim lukom, sa mnogo belog luka.“

„To!“, rekao je Hauard i podigao pesnicu u vazduh kao domaćica u kvizu *To je prava cena*. „Odlučila si da nas razmaziš.“

„Posebno je veče pa rekoh da se potrudim. Lino, verovatno želiš da opereš ruke. Postaviću sto, pa posle dođi pravo u trpezariju.“

Hauard je pokazao na drugu stranu dnevne sobe. „Kupatilo je tamo.“

Klimnula sam glavom, spustila ranac na najbližu stolicu pa gotovo izletela iz sobe. Kupatilo je bilo minijaturno, jedva dovoljno veliko za šolju i lavabo. Pustila sam vodu, najvreliju koju sam mogla da podnesem, i istrljala aerodromske nanose s ruku sapunom s ivice lavaboa.

Dok sam prala ruke, pogled mi je pao na odraz u ogledalu i zaječala sam. Izgledala sam kao da su me provukli kroz tri vremenske zone. Što se, kad bolje razmislim, i jeste desilo. Moja obično preplanula

koža bila je bleđa i žućkasta, a imala sam i tamne podočnjake. A moja kosa? Konačno je pronašla način da prkosi zakonima fizike. Pokvasila sam ruke i pokušala da spustim kovrdže, ali to kao da ih je samo podstaklo. Na kraju sam odustala. Pa šta ako izgledam kao jež koji je otkrio red bul? Očevi treba da vas prihvate takve kakvi ste, zar ne?

Začula se muzika negde van kupatila i postala sam još nervoznija. Moram li zaista da večeram? Možda bih mogla da se sakrijem negde u sobi dok svarim sve ovo s grobljem. Ili ne svarim. Ali onda mi je stomak zaječao i usprotivio se toj ideji i – uh, morala sam da jedem.

„Evo i nje“, rekao je Hauard, koji je ustajao kad sam ja ušla u trpezariju. Sto je bio postavljen, na njemu je stajao crveni karirani stolnjak, a čula se stara rok pesma s ajpoda pored ulaza. Sela sam na stolicu naspram njih i tada je i Hauard seo.

„Nadam se da si gladna. Sonja mnogo dobro kuva, mislim da je promašila zanimanje.“ Pošto nismo bili sami, zvučao je daleko opuštenije.

Sonja se smešila. „Nema šanse. Život kraj spomenika bio mi je predodređen.“

„Stvarno izgleda dobro.“ A kada kažem *dobro*, mislim *sjajno*. Posuda s lazanjom se pušila odmah pored korpe s debelo sečenim hlebom s belim lukom, a tu je i činija sa salatam, u kojoj je bilo mnogo paradajza i zelene salate. Trebao mi je svaki gram volje da odmah ne zaronim u hranu.

Sonja je isekla lazanju i stavila veliki mekani deo pravo meni na tanjir. „Posluži se hlebom i salatam. *Buon appetito*.“

„*Buon appetito*“, ponovio je Hauard.

„*Buon appe*... nešto“, promrmljala sam.

Čim su se svi poslužili, podigla sam viljušku i napala lazanju. Znala sam da verovatno izgledam kao divlja životinja, ali pošto sam ceo dan jela samo hranu iz aviona, nisam mogla da se uzdržim. A avionske porcije su *minijaturne*. Kada sam konačno stala da udahnem, i Sonja i Hauard su zurili u mene, a Hauard je izgledao blago užasnut.

„Pa, Lino, šta voliš da radiš?“, pitala je Sonja.

Uzela sam salvetu. „Osim da plašim ljude nedostatkom manira?“

Hauard se nasmejao. „Tvoja baka mi je rekla da voliš da trčiš. Rekla je da trčiš u proseku šezdeset pet kilometara nedeljno i da se nadaš da ćeš trčati i na fakultetu.“

„Pa, to objašnjava apetit.“ Sonja je uzela još jedno parče i ja sam zahvalno ispružila tanjir. „Trčiš li u školi?“

„Ranije jesam. Bila sam u kros timu, ali sam predala svoje mesto kada smo saznale.“

Oboje su me samo gledali.

„Kada smo saznale za rak. Treninzi oduzimaju dosta vremena, a nisam htela da odlazim iz grada na trke i tako to.“

Hauard je klimnuo glavom. „Mislim da je groblje sjajno mesto za trkača. Mnogo prostora i dosta glatkih puteva. Ja sam ovde nekada stalno trčao. Dok se nisam ugojio i postao lenj.“

Sonja je zakolutala očima. „O, molim te. Ti ne bi mogao da se ugojiš ni da hoćeš.“ Gurnula je korpu s hlebom ka meni. „Jesi li znala da smo se tvoja majka i ja družile? Bila je divna. Tako talentovana i živahna.“

Ne, ni to mi nije rekla. Je li moguće da sam postajala plen nekog složenog plana za kidnapovanje? Da li bi vam kidnaperi dali dva parčeta najbolje lazanje koju ste ikada probali? A ako ih pritisnem, da li bi mi otkrili recept?

Hauard je pročistio grlo i ponovo sam pažnju usmerila na razgovor. „Izvini. Pa, ne. Nikada te nije pomenula.“

Sonja je klimnula glavom, bezizražajno. Hauard je pogledao nju, pa mene. „Verovatno si prilično umorna. Želiš li s nekim da se čuješ? Poslao sam poruku tvojoj baki kada je avion sleteo, ali možeš i da je pozoveš. Imam minute za međunarodne pozive na mobilnom.“

„Mogu li da pozovem Adi?“

„Je li to drugarica sa kojom si živela?“

„Da. Ali imam laptop. Mogu s njom da se čujem i preko Skajpa.“

„To možda neće uspeti večeras. Italija nije baš najsajnija što se tiče tehnologije i internet nam je prilično spor ceo dan. Neko će sutra već doći da to proverí, a u međuvremenu, možeš da koristiš moj telefon.“

„Hvala.“

Odgurnuo se od stola. „Je li neko za vino?“

„Da, molim“, rekla je Sonja.

„Lino?“

„Hm... ja sam maloletna.“

Nasmešio se. „U Italiji zakonom nije određeno u kojim godinama može da se pije alkohol, tako da je ovde to malo drugačije. U svakom slučaju, nije obavezno.“

„Ne bih.“

„Odmah se vraćam.“ Krenuo je u kuhinju.

Vladala je tišina desetak sekundi, a onda je Sonja spustila viljušku. „Tako mi je drago što si ovde, Lino. I želim da znaš da sam preko puta ako ti išta treba. Bukvalno.“

„Hvala.“ Usmerila sam pogled u jednu tačku baš preko njenog levog ramena. Odrasli su se stalno previše trudili oko mene. Mislili su da će, ako budu izuzetno fini, moći da mi nadoknade to što sam izgubila mamu. To jeste lepo, ali istovremeno i nekako užasno.

Sonja je bacila pogled ka kuhinji, a zatim snizila glas. „Htela sam da te pitam... Da li bi htela da svratiš do mene sutra? Imam nešto što želim da ti dam.“

„Šta?“

„Možemo o tome sutra da pričamo. Večeras prvo treba da te smestimo.“

Samo sam odmahнула glavom. Smeštaću se što je manje moguće. Nisam planirala čak ni da se raspakujem.

Hauard je nakon večere insistirao da mi ponese kofer na sprat. „Nadam se da će ti se svideti soba. Okrećio sam je i renovirao pre nekoliko nedelja, mislim da je ispala sasvim lepo. Tokom leta ostavljamo većinu prozora otvoreno – tako je svežije – ali ti slobodno zatvori svoj ako tako više voliš.“ Brzo je govorio, kao da je vežbao govor dobrodošlice. Spustio je moju torbu ispred prvih vrata.

„Kupatilo je preko puta, stavio sam novi sapun i šampon tamo. Javi mi šta ti još treba i sutra ću ti kupiti, u redu?“

„U redu.“

„Kao što sam rekao, internet je prilično loš, ali ako odlučiš da ga isprobaš, naš je *Američko groblje*.“

Naravno da se tako zove. „A koja je šifra za vaj-faj?“

„*Zid nestalih*. Sve zajedno.“

„Zid nestalih?“, ponovila sam. „Šta to znači?“

„To je deo spomenika. Ima mnogo kamenih ploča sa imenima vojnika čija tela nikada nisu nađena. Mogu sutra da ti pokažem ako hoćeš.“

„Neee, hvala. Pa, prilično sam umorna, tako da...“ Pomerila sam se ka vratima.

On je shvatio šta hoću i dao mi mobilni s papirićem. „Zapisao sam uputstvo kako da zoveš Ameriku. Moraš da ubaciš pozivni broj zemlje i grada. Javi mi ako bude nekih problema.“

Stavila sam papirić u džep.

„Laku noć, Lino.“

„Laku noć.“

Okrenuo se i otišao niz hodnik, a ja sam otvorila vrata i uvukla kofer u sobu. Ramena su mi se opustila od olakšanja što sam konačno sama. *Pa, stvarno si ovde*, pomislila sam, *samo ti i tvojih četrdeset hiljada novih prijatelja*. U vratima je bio ključ i okrenula sam ga uz zadovoljavajući *klik*. Zatim sam se polako okrenula i pripremila za ono što je Hauard mislio kada je rekao *sasvim lepo*. Ali onda mi je srce praktično stalo, jer – opa!

Soba je bila savršena. Preslatka lampa na stočiću bacala je nežno svetlo po sobi, a krevet je izgledao kao antikvitet. Na njemu je bilo hiljadu ukrasnih jastučića. Na suprotnom zidu stajali su ofarbani sto i komoda, a veliko ovalno ogledalo visilo je pored vrata. Čak je bilo i nekoliko praznih ramova za slike na noćnom stočiću i komodi, kao da su me čekali da ih popunim.

To je tako ličilo na *mene*. Kako je moguće da je neko ko me nikada nije upoznao uspeo da sastavi moju savršenu sobu? Možda *neće* sve biti tako loše...

A onda mi je nalet vetra, koji je uleteo u sobu, privukao pažnju na veliki otvoren prozor. Ignorirala sam sopstveno pravilo: *Ako je previše dobro da bi bilo istina, verovatno jeste.* Prišla sam prozoru i isturila glavu. Spomenici su svetlucali na mesečini kao redovi zuba, sve je bilo mračno i jezivo tiho. Nikakva lepota ne može da nadomesti ovakav pogled.

Uvukla sam glavu i uzela papirić iz džepa. Kucnuo je čas da počnem s planiranjem bekstva.

2.

Sejdi Dejns je možda jedno od najgorih ljudskih bića na planeti, ali uvek će u mom srcu zauzimati posebno mesto. Ipak njoj imam da zahvalim na svojoj najboljoj drugarici.

Bio je početak šestog razreda. Adi se tek preselila u Sijetl iz Los Anđelesa i jednog dana posle fizičkog čula je Sejdi kako komentariše da nekim devojkama iz razreda zapravo ne treba brus. Pa, da budemo realni – bile smo u šestom razredu, veoma je malom broju nas brus zaista bio potreban. Samo, meni *zaista* nije trebao brus, i svi su znali da misli na mene. Dok bih je ja samo ignorisala (to jest, nabila svoju dvanaestogodišnju glavu u ormarić i treptala da oda-gnam suze), Adi je preuzela na sebe da obori Sejdi dok je izlazila iz svlačionice. Tada se zauzela za mene i nikada nije prestala.

„Odlazi, možda je Lina.“ Adin glas je zvučao daleko, kao da je držala telefon dalje od lica. „Halo?“, rekla je u zvučnik.

„Adi, ja sam.“

„Lino! VAJATE, SKLONI SE OD MENE!“ Čulo se prigušeno vi-kanje, a zatim nešto što je zvučalo kao meksička borba noževima između nje i njenog brata. Adi je imala trojicu starije braće, a umesto da je maze i paze, oni su se jednoglasno složili da se prema njoj ponašaju kao da je jedna od njih. To je dosta objašnjavalo njenu ličnost.

„Izvini“, rekla je kada se konačno vratila na telefon. „Vajat je idiot. Neko mu je pregazio telefon i sada mi roditelji kažu da moram da